

Arrest

**nr. 38 634 van 11 februari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 november 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekster ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 oktober 2008 vraagt verzoekster de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 6 februari 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 26 722 van 29 april 2009.

Op 5 juni 2009 wordt aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormeld bevel dient verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep wordt verworpen bij arrest nr. 32 336 van 1 oktober 2009.

Op 12 november 2009 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 20 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot niet in overwegingname van de asielaanvraag van verzoekster. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten M.S.A.

geboren te I. , op (in) (...)1984

en van nationaliteit te zijn : Pakistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 12/11/2009 (2)

Overwegende dat betrokkene op 27/10/2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 04/05/2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 12/11/2009 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar familie nog steeds tegen haar huwelijk gekant is en dat zij bij een eventuele terugkeer nog steeds dezelfde problemen zou ondervinden. Overwegende dat de problemen waar betrokkene naar verwijst reeds behandeld werden tijdens de procedure van de eerste asielaanvraag en deze problemen bovendien geen enkel verband houden met de criteria van de vluchtelingenconventie. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar broer een klacht tegen haar echtgenoot zou ingediend hebben en dat haar echtgenoot daardoor door de politie gezocht wordt. Overwegende dat betrokkene verwijst naar het internetartikel dat haar man in het kader van zijn tweede asielaanvraag voorgelegd heeft. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van haar echtgenoot niet in overweging werd genomen daar het internetartikel niet als een nieuw element beschouwd werd. Overwegende dat betrokkene verder nog verwijst naar de algemene onveilige situatie in haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen. “

Op 17 december 2009 dient verzoekster een derde asielaanvraag in.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“(…)

IV. ERNSTIGE MIDDELEN DIE TOT Vernietiging kunnen leiden.

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Het onderscheid tussen de motiveringsplicht die wordt opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 enerzijds, de juridictionele motiveringsplicht van art. 149 GW anderzijds, ook toepasbaar op administratieve jurisdicties, minstens als algemeen motiveringsbeginsel toepasbaar op administratieve jurisdicties, wordt op pertinente wijze uiteengezet door M. UYTENDAELE, *Regards sur un système institutionnel paradoxal*, Brussel, Bruylant, 1997, nr. 463;

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, *De motiveringsplicht van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dat dit niet gebeurd is in casu. Uit de krantenartikelen die door verzoekster worden neergelegd en ook nog uit tal van andere actuele persberichten blijkt duidelijk dat de Pakistaanse autoriteiten niet meer in staat zijn om hun burgers te beschermen zo o.m. tegen extremistische groeperingen en anderzijds zij ook niet kan/wil optreden tegen afrekeningen op basis van een tussen families.

De argumentatie van het CGVS houdt in gene mate rekening met de actuele situatie in Pakistan die sedert de komst van verzoekster naar België ten eerste in een negatieve spiraal van geweld is terecht gekomen, getuige daarvan zeer recente krantenartikels met vertaling die door verzoekster thans worden neergelegd. Deze algemene situatie in Pakistan, waarbij een duizelingwekkende vluchtelingenstroom is op gang gekomen en waarbij de autoriteiten er niet in slagen de bomaanslagen en quasi oorlogssituatie om te buigen, verzet er zich tegen dat verzoekster zou bevolen worden om terug naar haar geboorteland te keren.

2. "Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zijde vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen." (VAN HEULE, o.c., nr. 106).

In de belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

"Que, pour qu'une persecution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

Aangezien de echtgenoot van verzoekster al beschoten werd en ook aangevallen met een bijl is het duidelijk dat zelfs sprake is van een levensbedreigende situatie (art. 8 EVRM) waarbij een terugzending van verzoekster naar haar land van herkomst een schending zou zijn van artikel 3, 6 en 8 E.V.R.M. aangezien de nationale overheden niet in staat zijn om verzoekers te beschermen. De echtgenoot van verzoekster werd in het verleden door de politie zelf herhaaldelijk zonder enige reden gearresteerd, en daarbij ook op een ernstige wijze gefolterd, geslagen, onder druk gezet en bedreigd, dit alles na klacht van zijn schoonfamilie en zonder enige aanleiding. Zo werd hij geslagen met een stok en met leder, en werd hij tegen zijn wil gedurende lange periode wakker gehouden, enz.

Op een bepaald ogenblik was de situatie van echtgenoot van verzoekster dermate slecht, dat hij zich onmiddellijk na zijn vrijlating diende te laten verzorgen door een dokter.

In haar verklaringen stelde verzoekster van in den beginne dat haar echtgenoot herhaaldelijk bedreigd is geworden, waarbij hij ook tot driemaal toe is gearresteerd geworden, waarbij hij gefolterd is geworden en waarbij hij door zijn schoonbroers beschoten is geworden en ook nog aangevallen door een onbekende man met een bijl.

Bovendien blijkt uit de verschillende krantenartikels die door verzoekster werden neergelegd dat er in Pakistan een toestand van quasi oorlog bestaat met talloze bomaanslagen door extremisten. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht door het feit dat de actuele situatie in Pakistan en de door de echtgenoot van verzoekster ondergane bedreigingen, foltering en evenals arrestaties niet worden in rekening gebracht bij het beoordelen of verzoekster effectieve verwijderbaar is uit het land.

(...)"

Verzoekster voegt het volgende aan haar betoog toe in haar repliekmemorie:

“(…)

IV. ERNSTIGE MIDDELEN DIE TOT Vernietiging KUNNEN LEIDEN.

In repliek op het geen gesteld in de nota van opmerkingen voor verwerende partij wenst verzoekende partij nog te stellen als volgt:

1. In casu kan niet ernstig betwist worden dat door verzoekende partij nieuwe elementen zijn aangebracht in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet, zodat de nieuwe asielaanvraag van verzoekende partij diende in overweging te worden genomen en te worden beoordeeld.

Er wordt ten onrechte geen rekening gehouden met de krantenartikelen die door verzoeker worden neergelegd, waaruit blijkt, net zoals uit tal van andere actuele persberichten blijkt dat de Pakistaanse autoriteiten actueel niet meer in staat zijn om hun burgers te beschermen zo o.m. tegen extremistische groeperingen en anderzijds zij ook niet kan/wil optreden tegen afrekeningen op basis van eer tussen families.

Bovendien blijkt uit één der voorgelegde artikelen dat de echtgenoot van verzoekende partij met naam en toenaam in de krant vermeld wordt, zodat de onveilige situatie wel degelijk ten eerste het gezin van verzoekende partij aanbelangt en waaruit blijkt dat vervolging ten laste van de echtgenoot van verzoekster aan de gang is.

Hier wordt in gene mate op geantwoord door de verwerende partij. De argumentatie van verwerende partij houdt in gene mate rekening met de actuele situatie in Pakistan die sedert de komst van verzoeker naar België en de afwijzing van zijn asielaanvraag ten eerste in een negatieve spiraal van geweld is terecht gekomen, getuige daarvan de zeer recente krantenartikels met vertaling die door verzoeker thans wordt neergelegd. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht door het feit dat de actuele situatie in Pakistan niet wordt in rekening gebracht bij het beoordeling.

2. Er wordt in de bestreden beslissing evenals de nota met opmerkingen niet geantwoord op de argumentatie van verzoekende partij dat de Pakistaanse autoriteiten actueel niet in staat zijn om hun burgers te beschermen tegen bomaanslagen vanwege terroristische groeperingen dewelke thans in de geboortestreek van verzoekende partij schering en inslag zijn.

Verzoekende partij volhardt in zijn verwijzing naar rechtspraak en rechtsleer die stelt dat dit element, dat onmiskenbaar gewijzigd is sedert de vorige asielaanvraag, ten volle in rekening dient te worden gebracht.

Verwerende partij kon er zich niet mee vergenoegen dit argument niet te beantwoorden en zomaar naast zich neer te leggen, zoals zij deed.

“Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen.”

(VAN HEULE, o.c., nr. 106).

In de Belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

“Que, pour qu’une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l’application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu’elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d’offrir « une protection efficace »

(RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

Aangezien dit element niet werd onderzocht, doch ook niet ontkend, is het duidelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Voor het overige volhardt verzoekende partij.

(…)”

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geeft de gemachtigde van de staatssecretaris de bevoegdheid na te gaan of de aangebrachte gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en of

deze gegevens blijken kunnen geven van ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blijken kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987).

In zoverre de kritiek van verzoekster gericht is tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de bestreden beslissing in casu de beslissing tot niet in overwegingname van de asielaanvraag genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is en niet de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn niet ontvankelijk (RvS 8 december 1993, nr. 45.181).

In verband met de algemene onveilige situatie in het land van herkomst motiveert de bestreden beslissing wat volgt:

“Overwegende dat betrokkene verder nog verwijst naar de algemene onveilige situatie in haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt, dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoekster zich ten tijde van het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt heeft te stellen dat er een algemene onveilige situatie is in Pakistan en hierbij verwezen heeft naar de internetartikels die haar echtgenoot heeft neergelegd aangaande de actuele situatie in Pakistan. Ook ten tijde van de beroepsprocedure tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de eerste asielaanvraag hebben verzoekster en haar echtgenoot gewezen op de algemene onveilige situatie in Pakistan en verschillende krantenartikels neergelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft toen reeds gesteld dat een verwijzing naar de algemene situatie of het neerleggen van krantenartikels niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zal lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; dat het reëel risico op ernstige schade in concreto dient te worden aangetoond en dat verzoekster hierin gebreke blijft. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij in haar nota stelt dat het louter inroepen van internetartikels die op een algemene wijze melding maken van een schending van mensenrechten in een land niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land het risico loopt te worden onderworpen aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij in casu te oordelen dat verzoekster geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht dat er wat haar betreft een ernstige aanwijzing bestaat van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

In haar repliekmemorie stelt verzoekster dat de naam van haar echtgenoot in één van de artikelen vermeld wordt, zodat een vervolging lastens haar echtgenoot wel is aangetoond. Betreffende dit specifieke artikel verwijst de bestreden beslissing naar de beslissing tot niet in overwegingname van de asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot. In deze beslissing wordt het volgende gesteld: *“Overwegende dat betrokkene ter ondersteuning van deze feiten een krantenartikel voorlegt die hij, volgens zijn verklaringen, toevallig op het internet gevonden heeft, en waarin de feiten en de naam van betrokkene vermeld worden. Overwegende dat een internetartikel geen enkele bewijswaarde heeft. Overwegende dat de problemen van betrokkene zich afspelen in de familiale sfeer en geen enkel verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie”.* In de bestreden beslissing wordt dus wel degelijk aandacht besteed aan het neergelegde artikel. Het feit dat er in de antwoordnota van de verwerende partij niet verder wordt ingegaan op dit artikel tast geenszins de wettigheid van de bestreden beslissing aan. Bovendien vormt een antwoordnota zoals het woord het zelf zegt slechts een antwoord op de argumenten aangevoerd in het verzoekschrift. In het inleidend verzoekschrift heeft verzoekster zich beperkt tot de verwijzing naar de algemene en actuele situatie in Pakistan. Hoe dan ook toont verzoekster niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot dit specifiek artikel onjuist zouden zijn. Het louter feit dat verzoekster meent dat dit artikel in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt wel aantoonde dat er een vrees voor vervolging bestaat in de zin

van de Vluchtelingenconventie toont de onrechtmatigheid van de motieven niet aan. Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om de beoordeling van de aangebrachte gegevens over te doen.

Voorts herhaalt verzoekster nogmaals haar asielmotieven in haar verzoekschrift. Dienaangaande heeft de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt: *“Overwegende dat de problemen waar betrokkene naar verwijst reeds behandeld werden tijdens de procedure van de eerste asielaanvraag en deze problemen bovendien geen enkel verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie”*. Door het louter herhalen van haar vluchtmotieven slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing onrechtmatig zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster nog aanvoert dat een *“terugzending van verzoekster naar haar land van herkomst een schending zou zijn van artikel 3, 6 en 8 EVRM”* wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. Verzoekster laat echter na uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing de aangehaalde rechtsnormen schendt, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU